

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4398/2020
10.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Ивица Радоњић, адвокат из ..., против тужених ВВ и ГГ, обоје из ..., чији је пуномоћник Мирослав Лазић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2319/2019 од 07.05.2020. године, у седници од 10.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2319/2019 од 07.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину П 127/18 од 26.02.2019. године, ставом првим изреке тужени су обавезани да тужиоцима на име дуга солидарно исплате 40.560 евра у динарској противвредности по курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од 25.06.2015. године до исплате. Ставом другим изреке тужени су обавезани да тужиоцима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 460.073,52 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2319/2019 од 07.05.2020. године одбијене су као неосноване жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужени су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП, и утврдио да ревизија тужених није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битне повреде поступка из члана 374. став 2. тач. 6., 8., 10. и 11. ЗПП, као и на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену у поступку пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је предузимач и извођач грађевинских радова, а дана 18.03.2008. године је са туженом, која му је супруга, позајмио од тужилаца 31.000 евра, о чему је сачињена признаница коју су тужени потписали. Према наведеној признаници, рок за враћање позајмљеног износа је био 30.08.2008. године, са каматом од 3% месечно, да ће се месечно давати по 100 евра од дела камате, и да се за дуг гарантује кућом у Неготину. Дана 08.07.2008. године, тужени је од тужилаца позајмио још 18.500 евра, а тужени су прихватили и дуг сина тужене у износу од 2.240 евра, који је он имао према тужиоцима. До дана 25.06.2015. године тужени су вратили износ од 11.180 евра. Дана 16.12.2012. године тужени је позајмио од тужилаца 10.000 евра, који је тужиоцима враћен, према признаници од 05.11.2013. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право, чл. 557. и 562. Закона о облигационим односима, када су тужени обавезани да тужиоцима на име дуга солидарно исплате 40.560 евра у динарској противвредности са припадајућом законском затезном каматом.

Наиме, у поступку је утврђено на основу признаница да су тужиоци као зајмодавци туженима позајмљивали девизне износе, те да тужени нису вратили целокупан износ, већ укупно 11.180 евра и 10.000 евра по признаници од 05.11.2013. године. С обзиром на наведено, тужени су у обавези да тужиоцима врате преостали износ дуга, па је тужбени захтев правилно усвојен.

Неосновано се ревизијом указује да суд није могао без вештачења да утврди преостали износ дуга, јер се из потписаних признаница могло утврдити који новчани износ су тужиоци туженима позајмили, као и који износ дуга им је враћен. Ревизијом се указује да тужени позајмљени новац нису користили за заједничке потребе јер је њихов брак разведен 2010. године, чиме се понављају жалбени наводи које је другостепени суд правилно оценио. Осталим ревизијским наводима оспорава се оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, без детаљног образлагања ревизијске пресуде у смислу члана 414. став 2. ЗПП, јер се образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић